

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Az én husvétii kalácsom*

Forrás:

Nemzeti Újság

Bp.
(Hely)

1920 *IV*/*4*
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

"1920"

Személy

Az én husvétii kalácsom.

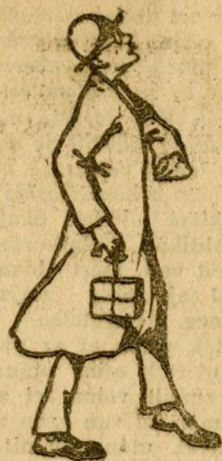
Nem szándékozom Franciaország belügyeibe avatkozni, de pártolom Marie Antoinettenek azt a nézetét, hogy ha a népnek nincs kenyere, egyék kalácsot. Most, husvét előtt egy hónappal, erőteljes akcióra határoztam el magamat a husvétii kalács rámeső vonatkozásainak megoldása tekintetében. A husvétii kenyér kérdésének komplexumát már régen megoldottnak tekinthettem: ugyanis az Ellátási Központ Lisztmagórlési Szakfelügyeletének sikerült a szabványos fejadagom husvétii kiszabatát már március 20-ikára biztosítani, elegykenyérben, melyet én még 21-én egy óvatlan pillanatomban megettem. Efelől tehát nyugodt lehettem, de a husvétii kalács ügye még előttem lebegett megoldatlanul, mint északfényes titok, mint édesbus fátylas sejtetem. Igen, lehetetlen ihlető elér-

zékenyedés nélkül gondolnom a husvétii kalácsra, melyet gyermekemlékeim üde pillangói szálldosnak körül, melyből tiszta, üde gyermekkedélyemmel a mazsolaszemeket kiloptam, mily szép volt, nem mondom le az 1920-iki husvétii kalácsról, ha kecskén szántok is, gondolám.

Miután pár szaktanulmányt elolvastam és a kellő ajánlólevelekkel elláttam magamat, erőteljesen folyamatba helyeztem az előkészületeket. Családi összeköttetésem fölhasználásával és — minek tagadnám — némi sablonos vesztegetési eljárások utján a legjárt-

szibb könnyedséggel sikerült négy üzletből összesen 47 példány mazsolaszőlőt szereznem, melyeket egy

megbízható rokonomnál gondosan elhelyeztem. Most a cukor fejezete következett. Beiratkoztam néhány szövetkezetbe. Ébredőnek, I. választókerületi honleányoknak, és két házmesterhez, és egy rövid hét leforgása alatt nagyszámu barna és fakó cukorszemcsét halmoztam föl; oly sok volt, hogy meg se számláltam.

Sőről nem is kellett gondoskodnom; szerencsére meghalt egy igen kedves távoli rokonunk, közelebbi örökösök nélkül, és haldokolva rámhagyta a sóját, egy Yes főiratu dobozban.

Most már az akció főrése következett, melynek némi ünneplésséggel tettem le alapkövét: a Liszt.

A bevezetésül folytatott közgazdasági és etnográfiai tanulmányokon könnyedén átsiklom, mellőzöm a fájó kudarcok sorozatát is, csak a fő végső küzdelmet vázolólok:

Vidékre utaztam, persze (a helyet nem árulhatom el, a rendőrségre tekintettel). Csinos álszakállam volt és megtanultam nyájasan beszélni a bálványos-bödögei nyelvjárást. A vasutól tizennégy órai gyaloglás után fölkutattam a 318-as házszámot s mintha csak fáradt vándor lettem volna, beköszöntem a vályogháza foyerjében heverésző egyesült keresztény nemzetii kigazdának.

— Na hát mi kék az urnak? — felelt ő, hibátlan patinájú bödögei nyelvjárársban.

— Hát csak mögkajtatom, hogy lityeg a fityeg.

— Hát lisztet akar, ugye, mondta a nép fiainak csodálatos intuitív érzékével. Bekövetkeztünk, megkínáltak az asztalon álló hors d'euvreből tojással, sonkával és kacsacombbal, aztán a kigazda vállamra vert: Itt ehét az ur dugig. De lisztet nem kaphat. Mert nem tudok én kereskedni; zsidónak való az.

— Igenis, felelt a zsidó, bejövén az ablak alól. Benn megvásárolt egy nagy zacskó lisztet és meglepő üzleti érzékkel eladta nekem. Szivem hevesen dobogott az örömtől. Alsórnháimért és cipőmért pedig vajjal kaptam. Szakállamat megtarthattam. „Mert igen zsidós” — mondta a közvetítő.

— Istennek ajánlom, kedves kisgazda kend ur, bucsuztam s boldogan siettem a falu hoteljében bérelt szobámba. De most már hogyan csempészhessem ezt a lisztet hazáig? Először arra gondoltam, hogy kocsit fogadok, kavicsot bérelek belé, a lisztet a kavics alatt kicsempézem s aztán a kavicsot visszahozom, vagy hogy a sezlónunk medvebőrjébe varrom a lisztet s kicsempézem, mintha csak egy egyszerű medvét fuvaroznák haza, de mindeme terveket elejtettem. De hát mit csináljak? — kértem magamtól hangosan.

— Itt vagyok, szólt kilépve a szekrényből egy másik zsidó, keszeg, nyurga, nemes arcélű.

Megalkudtunk a liszt felében. Elmentem és kocsit

kerítettem. A kocsira föl szállt egy kövér zsidónő is, azt mondta, ő gondoskodik, hogy a liszt a vasutig jusson, a többi az ő dolga.

A vasuton, miután jegyet váltottam, belép hozzám a váróterembe a nyurga zsidó. Kértem tőle, hol a köpcös nő, aki a lisztet hezza.

— A köpcös nő én vagyok, felelé, de már köpc nélkül, s mutatta lecsatolt bájaít, melyek lisztészaccok voltak. — De köpcömnek csak fele öné, szólt s elment a másik felével.

Boldogan utaztam Budapestig. A keleti pályaudvaron a hordár, fele lisztem felc ellenében ígerte, hogy átssegít a csomagvizsgálaton.

Jól van, felebarátom, csak már jussunk haza. Ott hon kitérő diadallal fogadtak. Volt már élesztő. Tej is volt, öcsém fölvetette ugyanis magát tüdőbajosnak. A pék, a liszt bizonyos hányadának visszatartásáért elvállalta a megsütést. De bizonytalan hányadot tartott vissza. Ma délben a cseléd hazahozta a kalácsot. Mikor kiborította az urnából, meghűlt a vér összes oda- és visszereimben.

A kalács pontosan akkora volt, mint a legszebbik gépirókisasszonyunk öklének a — fele.

Mit kezdjek vele?

Ezennel meghívom rá a Közellátási miniszter urat, a Népjóléti miniszter urat, a Központi Sajtóvállalat szerkesztősegeit, az Amerikai Nyomortanulmányozó Bizottságot és a mentőket. Barátságos vendégszeretettel.